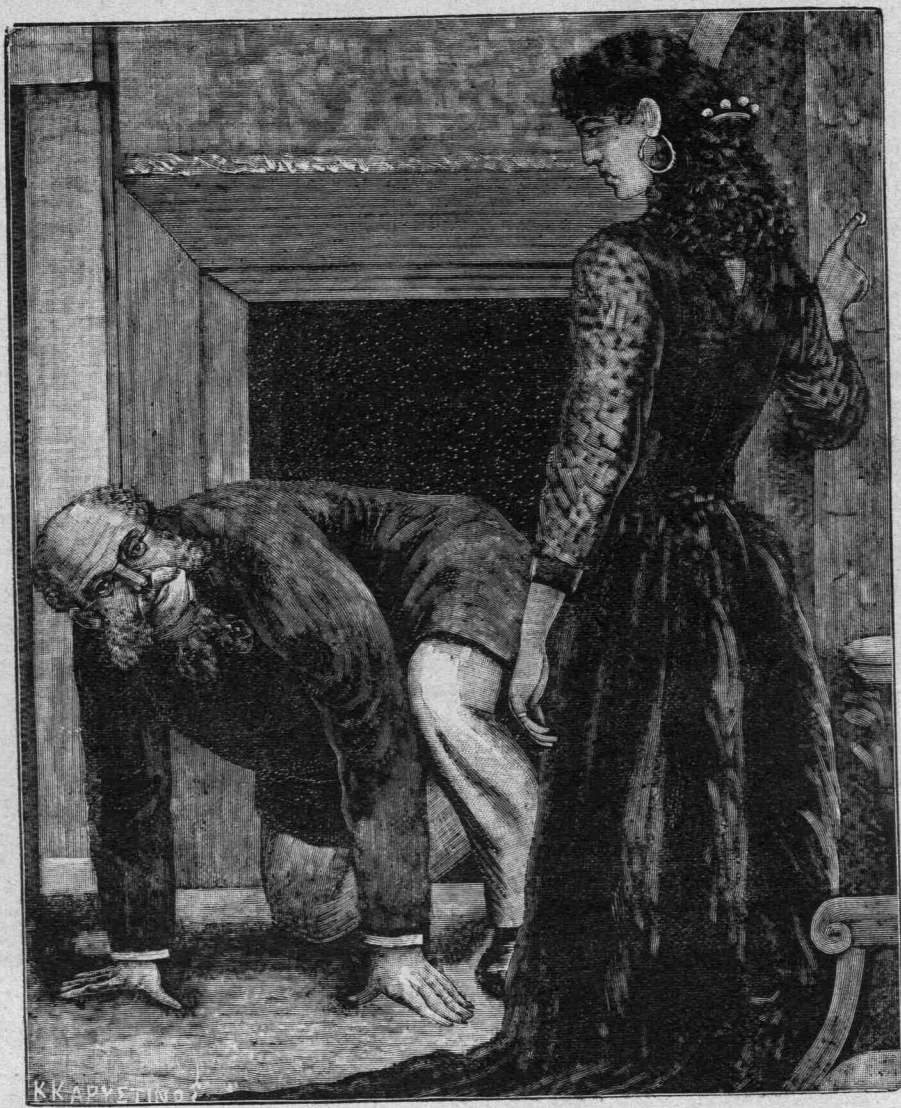

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἄνθρωπος κεκυρτωμένος εἰσέλθων εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον. (Κεφ. Δ΄.)

Εὐθὺς τὴν ἐγλύτωσεν, ὁ δυστυχὴς ! Εὐθὺς δ' ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς θέσεως ἐκείνης. Βεβαίως ὁ μυστικὸς ἐκεῖνος διάδρομος ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν ἀπόδρασιν δεσμώτου τινός, πρὸ πόσων ὅμως ἐτῶν, πρὸ πόσων αἰώνων ;

Καὶ ἀμέσως ἀνελογίσθη τὰς διασήμες ἀποδράσεις τὰς μὲν μυθώδεις οἷα τοῦ Ἐδμόνδου Δαντές, τὰς δὲ ἱστορικὰς ἀτυχῶς, τὰς ἀναπολούσας τρομερὰς βασάνους, οἷα αἱ τοῦ βαρὸνου δὲ Τρέγκ, ἢ τοῦ Λατούδου καὶ λοιπῶν. Ἡ τύχη τοῦ Ἐδμόνδου Δαντές ἤρρεσκεν αὐτῷ πλειότερον.

Νῦν ὅτε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ζιετέλει ἐκτός

κινδύνου ἀνωμολόγει ὅτι τὸ πάθημά του ἦν ἀρκούντως ρωμαντικόν. Ὅποσα εἶχε νὰ διηγηθῇ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Βέρθαν.

Ἐν μόνον ἐξέπληττεν αὐτὸν ἀπὸ τινος περισσότερον, ἢ δρασερότης τοῦ ὑπογείου.

Ὁ ἀλατούχος ἀπὸ τῷ ἤρχετο κατ' ἀτμούς, μολονότι δ' ἐπεκράτει ψηλαφητὸν σκότος, ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ προχωρῇ ἐντὸς τοῦ διαδρόμου, ὅστις, κατωφερὴς ὢν ὀλίγον, ἠύρνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, οὕτως ὥστε, μετὰ μικρὸν ἠδυνήθη ὁ Λαφρεσάνζ νὰ σταθῇ ἔρθιος. Νῦν ἐβάδιζεν ἐπὶ ἄμμου, ἐφ' ἧς ἦσαν διεσπαρμένοι μικροὶ χάλικες.

Κατὰ καλὴν τύχην ἡ σκοτία ἤραιοῦτο.

Ἡ ἡμέρα, ἣτις τὸ θέρος ἐπιφαίνεται τόσον ἐνωρίς, ἐφάνη ἀπὸ πολλοῦ, ταύτης δὲ τὴν λάμψιν ἔβλεπε διὰ τῶν ρωγμῶν τῶν βράχων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἀφροῦ δ' ἐπὶ πολὺ προὔχωρσεν, ἔστη αἴφνης ἀπέναντι φρικαλέου θεάματος ὃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ! Συνήντησε πρὸ αὐτοῦ ἐξηπλωμένον σκελετόν, ὅστις τῷ ἔφρασσε τὴν διόδον, ἐφάνετο δὲ παρκατηρῶν αὐτόν διὰ τῶν κοίλωμάτων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀπειλῶν διὰ τοῦ μορφάζοντος στόματος!

Γ'

Τὸ εἶδημα.

Φρικῶδες ἦτο τὸ πρὸς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ θέημα, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἐκράτει οὗτος ἑαυτοῦ, ἔστη ἐκπεπληγμένος, ὥσει εὐρίσκατο πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδοῦσης, ἐκ τοῦ σκελετοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐφάνετο ἐναντιούμενος εἰς τὴν διάβασιν αὐτοῦ καὶ λέγων μὲ ἀνοικτὰς πρὸς αὐτόν τὰς ὀστεώδεις χεῖρας:

— Δὲν θὰ προχωρήσῃς περαιτέρω!

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἦτο λίαν γενναῖος, τοῦτου δ' ἐνεκα ἡ ἐντύπωσις αὕτη δὲν διήρκεσε πολὺ. Ἐσκέφθη ὁρῶς, ὅτι ὡς εἶχον τότε τὰ πράγματα, εἰς νεκρὸς δὲν ἦτο τόσον ἐπιφοβός, ὅσον εἰς ζῶν καταπραυνθείσης δὲ τῆς συνγινήσεως αὐτοῦ, ἐξήτασε προσεκτικῶς καὶ λεπτομερῶς τὸν σκελετόν.

Τίς ἠδύνατο νὰ τῷ εἴπῃ ἀπὸ πόσων ἐτῶν ἦτο ἐκεῖ;

Βεβαίως ἀπὸ αἰώνων, καθόσον πᾶν ἔχνος σαρκὸς ἐξέλιπεν, ἀπομεινάντων μόνον τῶν ὀστέων, στερεῶς συνδεδεμένων διὰ τῶν νεύρων, ἅτινα διετήρησαν τὴν ξηρότητα τοῦ ὑπογείου.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐφθανε ζωηρὸν καὶ λάμπον μέχρι τοῦ Λαφρεσάνζ διὰ τῶν ρωγμῶν τοῦ θόλου, ἠδύνατο δὲ νὰ διακρίνῃ λεπτομερέστατα τὰ περιβάλλοντα αὐτόν ἀντικείμενα, ἀλλ, ἡ ἡμέρα ἐκείνη, τὰ τεμάχια ἐκείνα τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἅτινα ἔβλεπε διὰ τῶν ρωγμῶν τῶν βράχων, ἐφάνιντο ἀκόμη δι' αὐτόν τότε ὡς εἰρωνεῖα τῆς τύχης.

Παρετήρησε τὰς ρωγμὰς ἐκεῖνας, διανοούμενος ν' ἀνέλθῃ μέχρις αὐτῶν καὶ προσπαθήσῃ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ ταχέως κατενόησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον, διὰ τε τὸ ὕψος ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν τῶν βράχων, καὶ διὰ τὸ ἀπότομον αὐτῶν. ὅθεν ἐδέησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν σκελετόν, ὅστις προσεῖλκε νῦν αὐτόν, διότι ἐπιθυμεί νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν, ὅπερ ἐφύλαττον μαζὺ τῶν τῶν ὀστέων.

Πεπαλαιωμένα καὶ σχεδὸν ἐν διαλύσει εὐρισκόμενα ράκη ὁμοιάζοντα πρὸς ἐρέαν ἐκάλυπτον εἰσέτι ἐνιαχοῦ τὸν θώρακα καὶ τοὺς μηρούς, ἐπὶ δὲ τῆς ἄμμου ὀλίγον μακρὰν ἐφάνετο τι ἄμορφον, ὅπερ πιθανῶς ἦν πῖλος, ὑψωμένος ἐκ τῶν πλαγίων ἴσως.

Ὁ Λαφρεσάνζ κύπτων διέκρινεν ἀμαυρὸν σειράδιον, ὅπερ εἶχε ἤδη μαυρίσει, ἀλλ' ὅπερ ἄλλοτε ἦν λαμπρόν καὶ ἕτερον χρυσοῦν.

Ἐπὶ τῆς ἄμμου κατέκειντο προσέτι κομβία στρατιωτικῆς στολῆς, πεσόντα μετὰ τὴν σῆψιν τῆς κλωστής, δι' ἧς ἦσαν ἐρραμμένα, ἐπὶ τῶν κομβίων δὲ τούτων, ὧν ἐν ἑλᾶθεν ὁ νέος, ὑπῆρχεν ἀπετυπωμένον σημεῖον ἀγχύρας.

Ἦτο λοιπὸν ναυτικῶς ἀνδρὸς ὁ σκελετός, ἀξιωματικοῦ, ὡς

ἐμαρτύρουν τὸ χρυσοῦν σειράδιον καὶ ὁ πῖλος, τοσοῦτο μάλλον, ὅσῳ δύο σειραὶ παρομοίων σειραδίων περιέβαλλον καὶ τὰ ὅσῳ τῶν καρπῶν.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐπλάσε τὴν ἐξῆς λυπηρὰν τοῦ ἀτυχοῦς ἱστορίαν:

Ἐγκαλεισμένος ἐν τῷ ὑπογείῳ δεσμοτηρίῳ τοῦ Κερκτίου Πύργου ἀνεῦρε τὸ μυστικόν τῆς κινουμένης πλάκας, ἀποκαλύψας οὕτω τοῦ ὑπογείου τὴν εἴσοδον ἀπέθανεν ὁμῶς, ἀπέθανεν ἐκ πείνης ἴσως, ἀδυνατῶν νὰ ἀνακτήσῃται τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ.

Μὴ τυχὸν ἐπεφυλάσσετο καὶ τῷ Λαφρεσάνζ ἡ φοβερά αὕτη τύχη;

Δὲν εἶχεν ἄρά γε ἐξοδὸν τὸ ὑπόγειον;

Βεβαίως τρομερὰ συγκίνησις κατέλαβε τὸν νέον, ὅστις ἐσκέπτετο νῦν ὅτι ἴσως ὁ ναυτικός, ὅστις εὗρεν ἐκεῖ φοβεράν ἀγωνίαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δεσμοτηρίου, ἴσως δὲ καὶ ἐπειράθη νὰ μετακινήσῃ τὴν πλάκα.

Ἐν τῇ φυλακῇ τοῦλάχιστον δὲν τὸν ἄφινον ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης ἴσως τῷ ἐδίδον ἄρτον μόνον καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ τέλος πάντων ἤρκει τοῦτο ἵνα μὴ ὑποστῇ τὸν βραδὺν ἐκείνον καὶ ἀδιάκοπον θάνατον, ὅστις ἐπέρχεται ἐπὶ τέλους μόνον πρὸς ἀνακουφισιν καὶ ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὴν χειρίστην τῶν βασάνων!

— Αἶ, αἶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν Λαφρεσάνζ, πᾶσαν καταβάλλων προσπάθειαν, πρόκειται νὰ μὴ χάσω τὸ θάρος μου ἡ θεῖα Πρόνοια, ἣτις ἐπηγρύπνησεν ἐπ' ἐμοῦ μέχρι τοῦδε, πρέπει νὰ ἐλπίσω ὅτι δὲν θὰ μ' ἐγκαταλίπῃ. Αὐτὸς ὁ ἀτυχὴς ἀπέθανεν ἴσως ἐκ πείνης δὲν ὑπάρχει ὁμῶς λόγος νὰ πράξω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτό· πρέπει νὰ ἐνεργήσω καὶ δραστηρίως. Ὁρῶμαι δὲ ὅτι ἐὰν ἀφῆσω ἐδῶ τὰ κῶλα θὰ συμβῇ αὐτό, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ παρουσιασθῶ σῶς καὶ ὑγιὴς πρὸς τὴν δεσποινίδα Βέρβαν.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐνισχυθεὶς ὀλίγον ἐκ τῆς μεστῆς θελήτρων ἀναμνήσεως ταύτης ἀπεφάσισε νὰ διασκεύῃ τὸν σκελετόν, ὅστις ἐκτάδην κείμενος κατεῖχεν ὅλον τὸ πλάτος τοῦ ὑπογείου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ προχωρῶν, ὅτε ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἀντικείμενον, ὅπερ δὲν εἶχε παρκατηρήσει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης· ἦν δὲ τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο φύλλον μέλαν, οἶκει ἐξ ὀρεγχάκου, ὅπερ ὁ σκελετός ἐκράτει διὰ τῶν συνεσταλμένων ὀστέων τῆς δεξιᾶς χειρός. Ὡς εἶχε διατηρηθῇ ἐν σχήματι κυλίνδρου ἦτο ἡλλοιωμένος.

Ἦδη ἡ περιεργία τοῦ Λέοντος Λαφρεσάνζ μεγάλως κεντηθεῖσα κατεσίγαζε πᾶν ἕτερον αἴσθημα· τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, τὸ φύλλον ὅπερ ἐκράτει διὰ τῶν δακτύλων ὁ σκελετός, εἶλκε τὸ βλέμμα αὐτοῦ, ἀνεχαιτίζετο ὁμῶς ὑπὸ δεισιδαίμονος φόβου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἐμελλε νὰ διαπράξῃ ἱεροσυλίαν, ὅτι ὁ σκελετός θὰ ὤρθετο ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου, τοῦ περιάπτου ὅπερ ἐφύλαξε μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας, καὶ πέραν τοῦ θανάτου, διὰ τῶν συνεσταλμένων ὑπὸ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας δακτύλων!

— Αἶ, αἶ, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ... Εἶμαι ἄνδρας, τί διάβολο; καὶ ὅταν ἀποθάνῃ κανεὶς, ὡς ἐψάλλεν ὁ Βερνζέρος, σημαίνει ὅτι ἀτυχῶς ἀπέθανε διὰ πάντα. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τι κρατεῖ ὁ σκελετός αὐτός μὲ τὰ δάκτυλα, ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ἐὰν δὲν εἴνε τίποτε, ἐὰν δὲν εἴνε κανὲν παιγνίδιον ἀσήμαντον θὰ εἴνε περίεργος ἀναμνήσις τοῦ περιστατικοῦ μου,

καὶ ἂν σωθῶ θὰ χισθάνθῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ τὸ θέσω εἰς τοὺς ὠραίους θακτύλους τῆς δεσποινίδος Βέρθας καὶ νὰ τὴν ἴδω νὰ κιτρινίσῃ καὶ νὰ τρέμῃ ἐκ τῆς φρενῶς αὐτῆς ἀναμνήσεως.

Καὶ θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ σκελετοῦ, ἔλαβε δὲ τὸ περιετυλιγμένον φύλλον, ἀλλ' ἐπειδὴ συνεκράτουν αὐτὸ τὰ ὅσθα, κατέβαλε νέαν προσπάθειαν, μεθ' ἣν ἀπεσπάρθη ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς μετὰ ξηροῦ κρότου, ὁ λιχανὸς καὶ μέσος θακτύλος συνετρίβησαν, ἐξέλιπε δὲ καὶ τὸ τελευταῖον πρόσκομμα, ὅπερ ἤμπόδιζεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ φύλλον, ὅπερ λαβὼν τότε ἀπεμακρύνθη ἐν σπουδῇ ἐξετάζων αὐτὸ καθόσον προϋφάει.

Τὸ φύλλον τοῦτο ἦν ἐκ πεπλατυσμένου μεταλλοῦ, ὡς λίαν δὲ λεπτόν, ἐτυλίσσετο εὐκόλως, ἰσχυρῶς ὑπὸ τῶν θακτύλων πιεζόμενον· ἀλλ' ἦτο καὶ λίαν βαρὺ ἀναλόγως τοῦ πάχους του, ὅπερ δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἐν καὶ ἡμισυ μυριόμετρον, καὶ ἀναλόγως τῆς ἐπιφανείας, ἥτις ἦν τὸ πολὺ δεκαπέντε τετραγωνικῶν ἑκατοστομέτρων.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἐπιφάνεια αὕτη ψαυμένη εἶχε τραχύτητα, ἐπειδὴ ὅμως τῷ ὑπελείπετο ὁ χρόνος, χωρὶς ν' ἀποδώσῃ πλείονα σημασίαν εἰς τὸ εὐρημά του, ἔθεσεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ θαλακίου του καὶ ἐξηκολούθησεν ἐν τάχει τὴν πορείαν αὐτοῦ.

Τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ ἦτο ἀτελεύτητον καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατωφερές.

— Ἐὰν αὐτὸ ἀκόμη ἐξακολουθήσῃ, ἐσκέφθη ὁ νέος, θὰ εὐρεθῶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰ ἔγκατα αὐτὰ τῆς γῆς. Ποῦ ἄρα γε ὀδηγεῖ αὐτὴ ἡ ὑπόνομος;

Βεβαίως ἐπλησίαζεν ὅλον ἐν πρὸς τὴν θαλάσσαν, διότι ἠσθάνετο ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἀλατούχον ἀέρα καὶ ἀπὸ ξηροῦ, ὡς ἦτο πρὶν ἐν τῇ ἐλικσιδεῖ τοῦ ὑπογείου μορφῇ, μετὰ πολλὰς περιστροφὰς καθίστατο ἥδη ὑγρὸς· τὰ δ' ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν βράχων κοιλώματα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ λάμποντος στρώματος νίτρου.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔστη αἶφνης ἐν τινὶ καμπῇ τοῦ ὑπογείου, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ προχωρήσῃ· ἡ ὑπόνομος ἀπέληγεν ἀπότομος!

Πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρχε τεῖχος ἀδιέξοδον!

Ἦτο ζῶν τεθαμμένος καὶ ἦτο καταδεδικασμένος ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, ὡς ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος, οὗ τὸν σκελετὸν εὗρε πρὸ ὀλίγου!

Ἔβαλε κραυγὴν ἀπογνώσεως.

Ἦν τὸ τέλος, τὸ τέλος πάντων!

Ἐν μόνον μέσον τῷ ὑπελείπετο, νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἑκτοπίζων τὴν κινητὴν πλάκα, ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ θέσιν αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡδύνατο ἄρα γε καὶ τοῦτο ἀκόμη νὰ πράξῃ;

Ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅτε προσέβαλε τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ ὑπόκωφος κρότος, ὅμοιος πρὸς παρατεταμένην καὶ μεμακρυσμένην ἀπήχησιν κεραυνοῦ· ὁ κρότος οὗτος, παύων αἶφνης, ἐπανελκυσθάνετο μετὰ τῆς αὐτῆς κανονικότητος.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ κρότου· προήρχετο ἐκ τῆς θαλάσσης, πληττούσης ὀλίγον μακρὰν ἐκεῖθεν τοὺς βράχους.

Προφανῶς ὑψύτου ἡ παλίρροια, διότι ὁ κρότος ἐγένετο σφοδρότερος...

Καὶ τότε!... μετ' εὐνοήτου συγκινήσεως παρατήρησεν ὁ Λαφρεσάνζ ὅτι ἡ ἄμμος, ἐφ' ἧς ἵστατο, ἦτο ἀκόμη ὑγρὰ.

Ἡ θαλάσσα ἐν ἰσχυρᾷ παλίρροίᾳ εἰσήρχετο λοιπὸν ἐντὸς τοῦ διαδρόμου.

Λοιπὸν ἀφοῦ εἰσήρχετο, ὑπῆρχεν ἔξοδος.

Ἴσως δ' ἦτο ἀρκούντως εὐρεῖα, ὥστε νὰ εἰσδύσῃ δι' αὐτῆς.

Ταῦτα δ' ἐσυλλογίζετο, ὅτε εἶδε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὀρθῶς ἐσυλλογίζετο.

Ἀφρίζον ὕδωρ διήρχετο τὸ τεῖχος, ὅπερ ἐφαίνετο κλεινὸν τὸ ἰσόγειον, καὶ ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐφθανε μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἡναγκάσθη τότε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ δεύτερον κύμα ἐφθασεν ἀφρωδέστερον καὶ ὀρμητικώτερον τοῦ πρώτου, τὸ δὲ ὕδωρ ἐν μυκηθμῷ κατέκλυσε τὸν ὑπόγειον διάδρομον.

Ἀλλ' αὐξήσας αὕτη τοῦ ὕδατος δὲν ἔμελλε νὰ διακρίσῃ ἐπὶ πολὺ· μετὰ μίαν ὥραν ἢ καὶ μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν, ἡ παλίρροια θὰ ἔπαυε καὶ ἡ θαλάσσα θὰ ἔμενεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ στάσιμος.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάνεν ἡ ἄμπωτις· τὰ ὕδατα βραδέως, τὸ πρῶτον ἀδικαίρως, ἀπεσύροντο, ἀφίνοντα ἐπὶ τῆς ἄμμου ἀφρόν, ὃν αὕτη ἔπινεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὁ Λαφρεσάνζ καθήμενος ἐπὶ πέτρας, ἀποσπασθείσης ἀπὸ τοῦ θόλου, ἀγωνιωδῶς παρηκολούθει τὴν προϊούσαν ἀποχώρησιν τῶν ὑδάτων.

Ἐπὶ τέλους ἡ θαλάσσα ἐστρέφετο πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσυρμένη βαθμηδὸν ἐκ τοῦ ὑπογείου διαδρόμου μετὰ βορβορυγμῷ, παρομοίῳ πρὸς τὸν κρότον μεγάλου σίφωνος, εὐθὺς δ' ὡς κατέπαυσεν ὁ τελευταῖος βρασμὸς, ὁ Λαφρεσάνζ ἔδραμε πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ βράχου, ἥτις ἀπέκλειε τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπήντησεν ὑγρὰ φύκη, καλύπτοντα σωρὸν ὀλισθηρῶν πετρῶν. Μεταξὺ τῶν βράχων τούτων εἰσώρμα τὸ ὕδωρ καὶ ἐκεῖθεν ἀπεσύρετο.

Καὶ ἤρχισε μετὰ λύσης καὶ φρενητιάσεως ν' ἀποσπᾷ τὰ φύκη καὶ πάντα τὰ θαλάσσια φυτὰ, κίτρινα, πράσινα καὶ μαῦρα, μετὰ πολύωρον δ' ἐργασίαν, περίρρυτος γενόμενος ὑπὸ ἰδρώτος καὶ κατάκτορος, ἔστη ἐν ἀναπνεύσει ὀλίγον.

Εἶχεν ἐκθάψει μεγάλως τινὰς πέτρας ἐπισσωρευμένας, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ τότε ἐνόησε διὰ τὴν ὀξυμυατικὴν τοῦ ναυτικοῦ, οὗ διεσκέλισε τὸν σκελετὸν, ἀπέθανεν ἐκ πείνης.

Ἡ θαλάσσα, πληττούσα βαθμηδὸν τὰς ἀποκρήμους ἀκτὰς καὶ τὸ λίθινον τεῖχος, συνετέλει ἡρέμα τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῆς ἔργον.

Ὁ διάδρομος ἦτο στεγανῶς κεκλεισμένος ὅτε ἐνεκλείσθη ἐν αὐτῷ ὁ αἰχμαλῶτος, πρὸ διακοσίων ἢ τριακοσίων ἵσως ἐτῶν, καὶ ὁ ἀτυχὴς συνέτριψε τὴν τελευταίαν ἐλπίδα αὐτοῦ ἐμπροσθεν ἀνυπερβλήτου τοίχου.

Ἀλλ' ἡ θαλάσσα ἐξηκολούθησεν ἑκτοτε τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τινὶ τρικυμίᾳ, ὅτε μηχανιδῶς ἐπληττε τὸν βράχον, ἀπεσπάρθη εἰς λίθος, ὀλίγον βραδύτερον ἕτερος καὶ ἄλλος μετὰ ταῦτα, κατέρρεον δὲ οἱ βράχοι, συσσωρευόμενοι καὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ φυκῶν.

Ὡς τὰ λοιπὰ, οἱ λίθοι ἦσαν βαρεῖς καὶ ὁ Λαφρεσάνζ κατάρθου μὲν, μεγάλως προσπαθῶν, νὰ μετακινήσῃ αὐτούς, κυλιόμενος, ἀλλ' ἕτεροι ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ ἀπὸ τοῦ θόλου

ἀποσπώμενοι, ἠπείλουν νὰ κατασυντριψῶσιν αὐτόν· ἐτι ὑπῆρχε φόβος μὴ κατακαθίσῃ τὸ πετρῶδες ἔδαφος, τότε δ' ἀπολυμένης τῆς ἰσορροπίας τῶν λίθων, δὲν ἔμελλεν ἄρ' ἔτι ἄπαξ καὶ διὰ παντός νὰ ἐντειχίσῃ τὴν εἰσόδον τοῦ ὑπογείου.

Οὐχί, δόξα τῇ Θεῷ, διότι μετὰ πολὺν χρόνον ἐργασίαν, καθ' ἣν ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τῆς κοπώσεως, πολλὰκις ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ, ὁρροσώτερος ἀπὸ πρὸς πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἔβλεπε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῶν ὀπῶν δύο βράχων.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἰς ἰσχυρὰν τοῦ Λαφρεσάνζ ὄθησιν ἐκλονίσθη ἄρδην καὶ μετὰ παρατεταμένον κλονισμόν ἐκυλίσθη ἔξω καὶ ἡ εἰσόδος ἐγένετο ἐλευθέρα.

Ἐλευθέρα!

Ἦτο καὶ αὐτὸς ἐλεύθερος! Ἐσώθη!

Ἐπερὶ τὴν ὀλισθηρὰν πέτραν, εὐρέθη τῇ φορᾷ ταύτῃ ἐκτὸς τοῦ ὑπογείου.

Κατὰ πρῶτον ἐφρόντισε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, πρὸς ἣν ὤφειλε πολλὰς εὐχαριστίας, ὥς τῇ ἀνεπεμπεν ἐξ ὅλης καρδίας!

Νῦν, τοῦ κινδύνου παρελθόντος, ἐφρικία ἀναλογιζόμενος τὸν σκελετόν, παρετήρησεν ὅμως τότε ὅτι αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειπον. Δεινὴ πῆναι ἐσπάρασσε τὰ στήθη, καθόσον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς προτερίας δὲν ἔφαγε διόλου, οἱ δὲ μεγάλοι ἀγῶνες οὓς κατέβαλε διὰ ν' ἀνοίξῃ διόδον ἐξήντηλυσαν αὐτὸν τεραστίως!

Ποῦ εὐρίσκετο; ὤφειλε νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν ταύτην, πρὶν ἢ κορέσῃ τὴν ὄρεξιν αὐτοῦ.

Ἐν ἀπόπτῳ ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, ἥτις ἀπεσύρετο ὅλον ἐν συντριβομένων τῶν κυμάτων.

Ὡς δ' αἱ τραγικαὶ περιπέτειαι, ὥς διήλθε, κατέστησαν τὸν Λαφρεσάνζ δύσπιστον, ὀλίγον ἔμελλεν αὐτῷ μὴ συλληφθῆναι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Βάλτερ Χάνδελ καὶ ἐπαναληφθῆναι περιπέτειαι ὅπως οὐκ ὀφείλουσι, διότι ἐπροστατεύετο ὑπὸ τῶν βράχων, οἵτινες ἀπέκρυπτον τὸν ὀρίζοντα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ὅτε ὅμως συνήλθεν ὀλίγον, ὅτε ὁ ὁρροσώτερος ἀπὸ, ὅστις ἐπληττεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ ὃν ἀνέπνεεν ἀπλήστως, ἀπέδωκεν αὐτῷ ὀλίγας δυνάμεις, ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ, νὰ ἐξέλθῃ ὀλίγον τῆς κρύπτειας τοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μαθῇ, εἰ δυνατόν, ποῦ εὐρίσκετο. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλὰς ἠναγκάσθη νὰ διέλθῃ ἐν τῇ ὑπογείῳ φυλακῇ ὥρας καὶ πολὺν ἔχασε καιρὸν προσπαθῶν νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ὀπὴν, ἤρχιζε νὰ κλίνη ἡ ἡμέρα καὶ ὀλίγα μόνον τῷ ὑπελείποντο λεπτὰ διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ περιβάλλον αὐτὸν τοπεῖον καὶ ἀναγνωρίσῃ ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἐνθα εὐρίσκετο.

Καὶ δεξιᾷ μὲν παρετήρει ψαμμώδη ἐπιφάνειαν προσβαλλομένην ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὑποκειμένην χθαμαλῆς, πλὴν ἀποκρήμονου ἀκτῆς, ἥτις ἐπ' ἄπειρον ἀπετέλει ἀπλὴν παρατάσιν τῶν βράχων, ἐφ' ὧν ἴστατο τότε, ἐν στίχοις δὲ πολλοῖς ἐπὶ τῆς ψαμμώδους ἐκείνης παραλίης ἐφαίνοντο λευκοὶ θάλαμοι, ἀποτελοῦντες σταθμὸν θαλασσίων λουτρῶν.

Ναί, ἀλλ' ὁποῖός τις ἦν ὁ σταθμὸς ἐκεῖνος;

Σκεφθεὶς, συνεπέρανεν ὅτι ἦν πάντως ὁ τῆς Μπραίτπορ, τῆς Μπραίτπορ! ἔνθα θὰ μετέβαινε, ἐὰν μὴ τῷ ἐπῆρχετο δυσάρεστόν τι καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐν Μελομόβη ἀπεργίας πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ θεοῦ Φιλήμονος, τῆς θεῆς Ἐλθίρας καὶ μάλιστα τῆς δεσποινίδος Βέρθας δὲ Κερμόρ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐν Μπραίτπορ καὶ αὐτὸς ἀπέθνησκεν ἐκ πείνης· ναί, ἀπέθνησκε κυριολεκτικῶς ἐκ πείνης καὶ ἐκ δίψης, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πρῶτην γειτονικὴν οἰκίαν, ἣν ἔβλεπεν ἐν τῇ προκίῳ πεδία εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἄνω τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, ὅπως ζητήσῃ τεμάχιον ἄρτου καὶ ποτήριον ὕδατος. Μέγιστος κατεῖχεν αὐτὸν φόβος μήπως συλληφθῇ.

Ἐν τούτοις ὤφειλε ν' ἀποφασίσῃ μὴ δυνάμενος νὰ παραμῆνῃ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ.

Ὁ ἡλῖος ἔδωκε, τὸ σκότος ἐπεκαθήτο βαθμηδὸν ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτὸς δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πεδία καὶ διευθυνθῇ θορακτικῶς εἰς τὴν πολίχνην, ἥς τὰς οἰκίας διέκρινεν ἀκόμῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἣν τότε λυκόφως, ἠδύναντο δὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν ἀπαρατήρητος· θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον, ὅπερ θὰ συνήντα, θὰ ἐξῆται διεσπασμένα, νέον τινὰ ὁμιλοῦντα τὴν γαλλικὴν, εἰς κατ' ἀνάγκην θὰ εὐρίσκετο καὶ θὰ ἐτηλεγράφει τότε ἀμέσως εἰς τὸν «Ταχυδρόμον τῶν Δύο Κόσμων», εἰς τὸν κ. Ζακεμαίν, εἰς τὸν Φλαβιανὸν Μωροα...

Τοῦτο ἐν συντόμῳ θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον.

Ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ σωροῦ τῶν βράχων ἔμελλε νὰ εἰσδύσῃ εἰς κοίλην ὁδόν, ἥτις, καταλήγουσα ἐκεῖ, εἰσερχομένη εἰς τοὺς ἀγρούς ἐν μέσῳ σιτοφόρων πεδίων καὶ λειμῶνων, ὅτε ἀνετινάζθη ἐξαίφνης.

Εἶχε παρατηρήσει μακρὰν ἐπὶ κλιτύος ἄνδρα τινὰ περιεργαζόμενον τοὺς ἀγρούς, οὗ δὲν ἠδύναντο μὲν νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά, οὐδὲ τὸ πρόσωπον, ὅστις ὅμως ἦν πάντως τελωνοφύλαξ. Ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ εὐρίσκετο θέσει, ἡ παρουσία τελωνοφύλακος δὲν ἦτο τὸ παράπαν εὐάρεστος. Ἐὰν αὐτὸς εἶδε τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐκεῖνος εἶδε βεβαίως αὐτόν. Ὅθεν, κύψας τὴν κεφαλὴν, προσέβη ὑπὸ τὸν φραγμὸν καὶ χωρὶς νὰ προφυλάξῃ ποσῶς ἑαυτὸν ὥρμησεν εἰς σιτοσπάρτον πεδίων· ἀλλ' εἶχεν ἤδη παρατηρηθῆναι, διότι ἤκουσεν ὅζυν καὶ παρατεταμένον συριγμόν.

Δεύτερος συριγμὸς, μᾶλλον παρατεταμένος, ἀπεκρίθη εἰς τὸν πρῶτον, εἶτα τρίτος καὶ ἕτερος ἀκόμῃ εἰς τὸν πρῶτον· καὶ ἐπειδὴ πάντες οἱ συριγμοὶ προήρχοντο ἐκ διαφόρων διευθύνσεων, πρόδηλον ἀπέβαινε νῦν αὐτῷ ὅτι, παρατηρηθείσης τῆς ἀποδράσεώς του, ἐπετήρησαν τὴν παραλίαν καὶ πάντα τὰ κύκλῳ τοῦ Κερμαίου Πύργου, ἡ δὲ παρουσία ἐνὸς ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν βράχων διήγειρε τὴν προσοχὴν τῶν τελωνοφυλάκων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες ἐσκέπτοντο ἰσθμῶς ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἕτερός τις πλὴν τοῦ αἰχμαλώτου τῶν.

Ὁ Λαφρεσάνζ διέβαινε μετὰ λογοισμένης βραδύτητος πλαγίαν αὐλακὰ διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου, ἐν ᾧ εὖρε καταφύγιον, προσπαθῶν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον νὰ κινή τοὺς στάχους καὶ διηυθύνετο ὥς εἰς κρησφύγετον πρὸς τὰς οἰκίας τῆς πολίχνης, ὧν τὰ παράθυρα ἤρχισαν νὰ φωτίζωνται ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς ἀρχομένης νυκτός· ναί, ἀλλ' οἱ κατηραμένοι συριγμοὶ ἐπληθύνοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, διάφοροι ἀποβαίνοντες καὶ πληθυνόμενοι, εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι περιεζώσθη τὸ σιτοσπάρτον πεδίων, τοῦλάχιστον ἐκ τριῶν μερῶν, διότι μετὰ μικρὸν ὁ Λαφρεσάνζ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἤκουε ποσῶς συριγμὸν ἐκ τῶν οἰκιῶν τῆς πολίχνης.

Οἱ καταδιώκοντες τὸν Λαφρεσάνζ δὲν ἐσκέπτοντο διόλου ὅτι ἡδύνατο νὰ τραπῇ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, διότι θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου, καὶ ὁμῶς ἡ θέσις τοῦ ἀπέβαιναν ἀκροσφαλῆς, διότι ἐφθάνεν εἰς τὸ τέμας τοῦ ἀγροῦ καὶ μετὰ μικρόν, διανύων τοὺς στάχους, θὰ εὐρίσκετο ἐκτεθειμένους, ὡφείλε δ' ἐκ παντὸς τρόπου νὰ διέλθῃ ἀναμιῖξ ἄλσῃ καὶ κήπους περιστέφοντας τὴν πολίχνην καὶ τὸ ἀνοικτὸν ἐκεῖνο διερχόμενος διάστημα, θὰ τὸν ἐβλεπον, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἀνθρωπὸς τις, ὅστις τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐστελλεν εἰς χιλίους διχθόλους καταρῶμενος καὶ ἀναθεματίζων αὐτόν, διέβη διὰ τοῦ ἀσκεπούς ἐκεῖνου μέρους καὶ ἀνῆψε φανόν, ἐστημένον ἐπὶ χυτοῦ πασσάλου.

— Ἀναθεμα ἐκεῖνον ὁ ὅποιος ἐφεύρε τὸ ἀεριόφως, εἶπε διὰ τῶν χειλέων ὁ Λαφρεσάνζ, καὶ ὅλας τὰς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ!

Πᾶν δεύτερον λεπτὸν τῆς ὥρας ματαίως παρερχόμενον, διεκύβευεν ἔτι μᾶλλον τὴν θέσιν τοῦ Λαφρεσάνζ, καθόσον οἱ συριγμοὶ δὲν ἐπαυον ἀκουόμενοι δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· ὅθεν καιροῦ πρὸς διασταγμούς μὴ ὑπάρχοντες, ἐξῆλθε τῆς κρύπτῃς του, λαβὼν σχῆμα φιλησύχου καὶ ἀκᾶκου πολίτου, ἡρέμα καὶ σοβαρῶς περιπατοῦντος, ἀλλὰ μάτην, διότι ἔντονον: «Στάσου», μακρόθεν λεχθέν, τῷ ἀπέδειξεν ὅτι παρατηρήθη ἡ παρουσία του καὶ ὅτι ἡ πανουργία δὲν ἀφώπλισε ποσῶς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

Τότε ἀναλαβὼν τὸν δρόμον, εἰσέδυ εἰς σύμπλεγμα ἔρριμνων καὶ δασῶν, τρέχων ὡς ὄναγρος:

— Στάσου! Στάσου!

Ἠκούσθη δις πάλιν, ἐξώρμησαν δ' εἰς καταδιώξιν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ διαβάται πολλοὶ μετ' αὐτῶν ἐνωθέντες, ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ, δι' ἐνὸς ἄλματος, διέβη φυσικὴν αἰμασίαν, ἰδὼν δ' ὀλίγον μακρὰν στέγην, ὑφ' ἣν ὑπῆρχον βεβαίως κηπουρικὰ ἐργαλεῖα, κατέφυγεν ἐκεῖσε, ὅπου εὐρεθέντος πλησίον τοῦ βαρελίου, εἰσελθὼν ἐκρύβη ὡς ἡδύνατο, συνέχων ἔτι καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοήν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεζητεῖτο ἐν ταῖς γειτονικαῖς ὁδοῖς, ἤκουε δὲ ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς κρύπτῃς τὸν κρότον τῶν πεταλωμένων ὑποδημάτων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῆς εὐρύθμου πορείας αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς δυσαρεσκείας μεστὰς ἀναφωνήσεις· τοὺς ἀπεπλάνησεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ μακρὸν βεβαίως, διότι θ' ἀνηρευνῶντο οἱ κῆποι, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ στεγάσματα καὶ τὰ βαρέλια, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐσχάτων γωνιῶν καὶ θ' ἀνεκαλύπτετο ἐπὶ τέλους, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐξώργιζεν αὐτόν.

Ὅποις φανερά ἀτυχία νὰ σωθῇ τόσον θαυμασίως καὶ νὰ συλληφθῇ πάλιν κατόπιν!

Ἀπεφάσισε νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, φρονῶν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι θὰ ἐκουράζοντο ἴσως ἢ θὰ ἔστρεφον ποτὲ ἀλλαχόσε τὰς ἀναζητήσεις. Ἐσήμερον ἡ δεκάτη, ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια, ἡ ἐνδεκάτη, ἤρχισε δὲ τότε νὰ σπαράσῃ αὐτόν ὁ στόμαχος τοσούτον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ βαρελίου καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ στεγάσματος.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ αὐτοῦ ἐπεκράτει σιγή, τῆς πολίχνης καταπαυούσης πάντα θόρυβον, εἰσέδυ εἰς ἀμμοσκεπὴ δένδροφυτεῖαν ἀκροποδητεῖ. Ἐπροξένει ὁμῶς θόρυβον ἡ ἄμμος καὶ εἰς τὰς ὑλακὰς κυνὸς ἠκούσθησαν πάλιν οἱ συριγμοί.

Ὁ Λαφρεσάνζ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ.

Προϋχώρησεν εὐθύς, ἀλλὰ χειρότερα, διότι διαβαίνων διὰ πρασιῶν, ποδοπατῶν ἄνθη καὶ φυτὰ καὶ ἀποσπῶν δενδρύλλια ἠθέλησε νὰ ὑπερπηδῇσι κιγκλίδα, ἣν συνέτριψε μετὰ μεγάλου κρότου συντριβειῶν ὑάλων, καὶ ἐκ τοῦ γενομένου κρότου ἠκούσθησαν, ἀποβαίνουσαι συχνότεραι καὶ πολυαριθμότεραι, ἀνθρώπων κραυγαὶ καὶ ὑλακαὶ κυνῶν· αὐτὸς δέ, ἐξακολουθῶν νὰ τρέχῃ, ὑπερπηδᾷ φραγμούς καὶ τοίχους, ποῦ μὲν ἐμπλεκόμενος εἰς σύρματα, ποῦ δὲ πίπτων καὶ ἐγειρόμενος καὶ τὸν δρόμον αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνων, ἕως οὗ φθάσῃ πρὸς προσκρούσας τὴν κεφαλὴν κατὰ τοίχου.

Ἦν ἀγροτικὸν περίπτερον μετ' ἐξεχούσης στέγης, ἣν εἶδεν ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ δὲν εἶχε πλέον ἐξοδὸν· θὰ συνελαμβάνετο, διότι ἀδύνατον νὰ φύγῃ εἴτ' ἐκ δεξιῶν εἴτ' ἐξ ἀριστερῶν.

Κατ' εὐτυχίαν ὁμῶς ἐξωτερικὴ κλίμαξ ἦγεν εἰς τὸ περίπτερον, ὃ δὲ Λαφρεσάνζ ἀνῆλθεν αὐτὴν ἀκροποδητεῖ, μὴ συλλογιζόμενος τί ἡδύνατο νὰ συμβῇ· ἰδὼν δ' ἔνδον ἀπὸ ἡμιανοῦ κτου θύρας λάμψιν κηρίου εἰσῆλθε.

Τὸ δωμάτιον ἦν ἔρημον, τοῦ κατοίκου ἢ τῆς κατοίκου ἐξελθόντος, αὐτὸς δ' ὢν κατὰσκοπος καὶ ἀσθμαίνων κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας, ἀναμένων πλέον τῇ φορᾷ ταύτῃ τὸ πιπρωμένον.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρόν, ἡντρεπισμένον δι' ἐπίπλων ἐκ κυανοχρόου ὑφάσματος· ὁμοιάζε δὲ πρὸς δωμάτιον κόρης.

— Ὁμιλεῖ ἴσως γαλλικὰ αὐτὴ ἡ μίς, ἐσκέφθη ὁ Λαφρεσάνζ, πειρώμενος μάτην ν' ἀναπνεύσῃ κανονικῶς, καὶ ἂν μὴ βάλῃ ἀγρίας κραυγὰς ἅμα μὲ ἰῶν, θὰ μὲ ἀκούσῃ ἴσως... τέλος θὰ τῆς ἐξηγηθῶ ἢ καλλίτερα δὲν θὰ τῆς ἐξηγηθῶ τίποτε, διότι θὰ κραυγᾷ, θὰ κρᾶξῃ βοήθειαν... καλλίτερα θὰ ἔκλινον ἂν παρεδιδόμην πρὸ ὀλίγου. Θὰ μὲ ἐκλάβουν ὡς κλέπτην καὶ δολοφόνον! Πραγματικῶς ἔκαμα τρέλλαν νὰ καταφύγω ἐδῶ... ἀλλὰ καὶ νομίζω πράγματι ὅτι γίνουμαι τρελλός...

Εἶπομεν ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀψοφητεῖ. Μετὰ μικρόν ἐνόησεν ὅτι εὐρίσκοντο ἄνθρωποι ἐν τῷ συνεχόμενῳ δωματίῳ, ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ γενομένης δυνατῇ μάλιστα τῇ φωνῇ ὁμιλίας, τείνας δὲ τὸ οὖς ἡνυχαστήθη ἀκούσας γαλλικὴν φωνήν.

— Δὲν πιστεύω ὅτι ἐκουράσθης, φιλότῃ μου, ἂν καὶ εἰμίνες τόσον εἰς τὴν παραλίαν. Ἐπιθυμεῖς νὰ μοὶ κάμῃς μίαν χάρι;

— Τί θέλεις πάλιν, Φιλῆμον;

— Ἀρχισε νὰ ψάλῃς ἀπὸ τὸ λά, τὸ λά βαρὺ ἢ τὸ λά χαμηλόν.

— Ὁ θεὸς Φιλῆμων! ἡ θεία Ἐλβίρα! Δὲν ἐπῆγαν λοιπὸν εἰς τὸ Λονδῖνον;

Ἄ! ὄχι, διότι τοιοῦτοτρόπως ἠθέλησεν ἡ δεσποινὶς Βέρθα, ἥτις πράττει πάντοτε ὅ,τι τῇ ἤρχετο κατὰ νοῦν, ἐνοχλοῦσα ὀλίγον τὸν θεῖον καὶ τὴν θεῖαν. Δὲν ἐπτόει αὐτὴν ἡ ἀπεργία, ἄλλως δὲ δὲν εὐρίσκοντο ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς ἀπεργίας· καὶ ἔπειτα δὲν ἤθελε νὰ καταικίση ἐν Λονδίῳ, βδελυσσομένη αὐτό, εἰς Μπράϊτπορ δ' ἐνόει νὰ μεταβῶσι καὶ παρευθὺς, εἰ δ' ἄλλως θὰ ἠσθένει.

Ν' ἀσθενήσῃ ἡ Βέρθα! ὁ θεὸς Φιλῆμων ἦτο ἱκανὸς νὰ περιφρονήσῃ πᾶσαν διὰ δυναμίτιδος ὑπόνομον ἐκ πικρίτιδος παγκλαστίτιδος, μελινίτιδος καὶ εἴ τινας ἄλλης ἐκρηκτικῆς

ὕλης, ὅπως μὴ ἴδῃ ἀσθενῆ τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ θυγατέρα.

Ἡ δὲ θεία Ἐλθίρα εἰδείχθη μὲν μετ' ὀλίγης προθυμίας, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ ἡγάπα τὸ Λονδίνον, ἐπιθυμοῦσα νὰ βλέπῃ θάλασσαν καὶ θάλασσαν ἐκτενῆ, τὸν βαρύνοντες ὡς τὴν ἐαυτῆς φωνὴν ὠκεανόν.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπῆλθον εἰς Μπραΐτπορ, ὅπου ἀφίκοντο τῇ πρωΐᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Ὅποσον αἰσθημα ἐνέπνευσε τῇ δεσποινίδι Βέρθα δὲ Κερμόρ τὴν ἄμεσον εἰς Μπραΐτπορ μεταβάσιν παρὰ τὴν ἀπεργίαν, ἀποδοκίμει εὐνόητον.

Ἐπραττε τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἔρωτος, ἀλλ' ἐκ περιεργίας, μάτην δὲ προσεπάθει νὰ τὸ ἀποκρύψῃ, ἀνησύχει ἕνεκα τοῦ Λαφρεσάνζ καὶ ἡ ἀνησυχία αὕτη τὴν ἡνώχλει μάλιστα μεγάλως καὶ τὴν ἐξησθένει.

Οὐχί, δὲν ἡγάπα τὸν Λαφρεσάνζ, νέον, ὃν μόλις εἶδε !

Ὡ τοῦ κεραυνοδόλου αἰσθηματος !

Αὕτη, ἥτις ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας της περιέγελα τόσον τὰ ρωμαντικά καὶ περιπαθῆ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς θείας της !

Καὶ ἔπειτα νὰ ἐρασθῇ νέου, νὰ συζευχθῇ αὐτὸν μετὰ τινος χρόνον, διότι ἐκεῖ θὰ κατήντα ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα, νὰ στερηθῇ τῆς ἐλευθερίας, νὰ ὑπακούῃ εἰς τινος, ὅποτε ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς ἐλλογίζετο τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν πλήρωσιν τῶν θελημάτων αὐτῆς !

Ὅχι ! μυριάκις ὄχι !

Ἀκριβῶς δὲ ἀπῆλθεν ὡς τάχιστα εἰς Μπραΐτπορ, ἵνα ἡ ἡσυχας, ἵνα προύνη τὴν ἐρεθιστικὴν περιεργίαν. Καὶ ὄντως, ἄμα ἀφίκετο ἐκεῖσε, ἡσύχασε τελείως.

Φυσικῶς ἤκουσε νὰ γίνετε λόγος περὶ τε τῆς ἀπεργίας καὶ περὶ τῶν καταστροφῶν καὶ ἐν τῇ παραλίᾳ, ὅτε ἐκάθηντο εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν καὶ ὑπὸ τῶν ὑπηρητῶν τοῦ περιπτέρου, ὅπερ ὁ θεῖος Φιλῆμων εἶχεν ἐνοικιάσει πρὸ πολλοῦ· πολλάκις ἤκουσεν ἀναφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ γερμανοῦ Βάλτερ Χάνδελ, ὅστις συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, μικροῦ δεῖν διεμελίζετο ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Περὶ τοῦ Λαφρεσάνζ οὐδὲν ἤκουσεν, ἐπομένως οὐδὲν συνῆθε αὐτῷ ἐξετέλεσεν αἰσίως τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ ἄνευ κινδύνου καὶ ἀπῆλθεν ἤδη τῆς Μελκόμβης, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ποσῶς τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ, ὡς οὐδ' αὐτὴ δὲν ἐσυλλογίζετο τοῦ λοιποῦ τὸν ἄγνωστον αὐτὸν δημοσιογράφον.

Καὶ ὄντως, ἀφοῦ ἀπαξ ἔμαθε πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀπεργίαν, ὀλίγον ἐσυλλογίσθη πλέον τὸν κύριον Λαφρεσάνζ, παραδοθεῖσα εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῶν λουτρῶν καὶ τῆς παραλίας, ἐπανήρχετο δὲ μάλιστα ἐκ τῆς λésχης τότε ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου καμάτου, διότι τὰ νεῦρα τῆς δεσποινίδος Βέρθας ἡγνόουν τὴν κόπωσιν.

Ἀφοῦ ἀπέθηκε τὸν πῖλον ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον ἵνα χαιρετίσῃ τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς, οὓς καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς ἡγάπα, καθ' ὅσον ἄλλως θὰ ἦτο λίαν ἀγνώμων.

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς ὅτε ὁ ἀτυχὴς Λαφρεσάνζ εἰσῆρχετο εἰς αὐτόν.

— Ἀρχισε νὰ ψάλλῃς μὲ τὸ λά, ἐπανέλαβεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ ἀδυναμίᾳ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀναγνώρισεν τὴν φιλικὴν ταύτην φωνήν, ἡγέρθη καὶ ἔμελλε νὰ εἰσορμήσῃ εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, ὅτε ἀντικατοπτρισμὸς εἰκόνας τινὸς τὸν ἀνεχαίτισεν.

Εἶχε πρὸ αὐτοῦ ὃν τι ρακῶδες καὶ κατερρυπωμένον ὑπὸ πηλοῦ καὶ ἄμμου, τετρακυματισμένον δὲ καὶ καθημαγμένον τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῶν βάρων καὶ τῶν ἀκανθῶν... ἠναγκάσθη δὲ ν' ἀναγνώρισῃ ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη, ἦτο ἰδική του !

Πραγματικῶς δὲν ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ τοιοῦτοτρόπως.

Ὁ δὲ θεῖος ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς θύρας ἐξηκολούθει :

— Βέρθα, ἀγαπητὴ μου κόρη, θέλεις νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν θεῖόν σου, τὸν ἀγαθόν σου γέροντα θεῖον !

— Τί τρέχει πάλιν ; ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Βέρθα, ἣν ὁ Λαφρεσάνζ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀκούσει...

— Αὐτὸ τὸ πάλιν δὲν μοῦ ἀρέσει· ἐγὼ τοῦλάχιστον εἰδείξα μεγάλην προθυμίαν διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς Μπραΐτπορ, μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους εἶχομεν νὰ διατρέξωμεν.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητὴ μου θεῖε, ἐφάνητε ἀξέριστος, ἐξαίσιος, λαμπρὸς, πολὺ εὐάρεστος καὶ ἀγαπητότατος θεῖος.

— Τότε εὐχαρίστησε τὸν ἀγαπητόν σου θεῖον· ἔχει ἐκεῖ κλειδοκμβάλον, κάθισε καὶ συνόδευσε τὴν θεῖαν σου. . . μιὰ φορά, μίαν μόνον φοράν. . . διὰ νὰ κρίνω ἐὰν ἡ μακρὰ αὕτη διαμονὴ εἰς τὴν παραλίαν ἐβλάψῃ τὴν φωνὴν της, ἄλλως δὲν θὰ κοιμηθῶ ἡσυχᾶ.

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα προσεπάθησε νὰ ἀντιστῇ.

— Ἀλλ' εἶνε ἔνδεκα καὶ μισὴ περασμέναις.

— Δὲν εἶνε μεσονύκτιον, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παίζω μουσικὴν ἕως τὸ μεσονύκτιον ! περιλαμβάνεται ἐντὸς τοῦ συμφωνητικοῦ. Ἐλθίρα... σὲ παρακαλῶ.

— Φιλῆμον, εἶσαι ἀνυπόφορος, ὑπέλαβεν ἡ θεία Ἐλθίρα θρυπτομένη.

Ἡ Βέρθα ἔσυρε διὰ μιᾶς τρεῖς τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκμβάλου, οὕτως ὥστε πάντες οἱ ἦχοι ἠκούσθησαν ταῦτοχρόνως, καὶ ἡ κυρία Ἐλθίρα Σιδῶ ἤρχισεν ἄδουσα ἐκ τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου τὸ ἔσμα τοῦ Βερτρὰμ, ἐν ᾧ ἐθριάμβευε καὶ ὅπερ τόσον ἤρεσκεν εἰς τὸν θεῖον Φιλῆμονα.

Εἶχε πληρέστατα δίκαιον ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ προειδοποίησας ἄλλοτε τὸν Λαφρεσάνζ ὅτι ἦτο φοβερόν πρᾶγμα ἡ φωνὴ τῆς Ἐλθίρας, διότι πρᾶγματι ἔτρεμον τὰ ὑλοπαράθυρα.

Μετέειχε συνάμα ἡ φωνὴ αὕτη τοῦ ἡχοῦ διαφόρων σαλπίγων· ἦτο τρομερὰ, ἀνήκουστος καὶ οὐδεμία γλῶσσα δύναται νὰ παραστήσῃ αὐτήν !

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἡ θεία Ἐλθίρα προχωρήσει εἰς τὸ ἔσμα της καὶ ἐκρούσθησαν βικίως αἱ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραι τοῦ περιπτέρου.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἡγέρθη λίαν δυσηρεστημένος.

— Οἱ κάτοικοι τῆς Μπραΐτπορ οὐδέποτε ἤκουσαν παρομοίαν φωνήν, ὑπέλαβε κινήσας τὴν κεφαλὴν. . . Διὰ τί ὅμως κτυποῦν ;

Ἡ θεία Ἐλθίρα ἔπαυσεν ἄδουσα· ἡ δὲ Βέρθα ἐποφειληθεῖσα τῆς περιστάσεως ἔκλεισε τὸ κλειδοκμβάλον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Κραυγὴ ὅμως ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ἐσθῆσθη ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μὴ βάλετε τὴν ἐλαχίστην φωνήν, διότι εἰμαι χαμένος.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ ἀνελάμβανε ταχέως πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἡρεμίαν κατ' οὐσίαν δὲν ἦτο τόσον ἐκπεπληγμένη ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ.

Αἱ προαισθήσεις αὐτῆς δὲν τὴν ἠπάτησαν, ἡ δὲ σπουδὴ τῆς νὰ μεταβῶσιν εἰς Μπραϊτπορ εἶχεν αἶσιον ἀποτέλεσμα, διότι φθάσα ἐκεῖ ἡδύνατο νὰ σώσῃ τὸν ἀτυχή νέον, ὅστις παρίστατο ἐνώπιόν τῆς, ἀνίσχυρος, κατερρυπωμένος καὶ παραμειορφωμένος!

Ἐκ τῆς ἀταξίας τῶν φορεμάτων τοῦ Λαφρεσάνζ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν αἵματος κατενόει ὅτι πολλὰς ὑπέστη οὗτος τραγικὰς περιπετείας καὶ σκληρὰς δοκιμασίας καὶ δὲν ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐννοεῖ ὅτι ἡ στιγμή ἦτο σοβαρὰ καὶ διέτρεχε μέγιστον κίνδυνον, κύπτουσα δὲ τὴν ὠραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἤκρατο, ἐνῶ διὰ τῆς χειρὸς ἐποίει σημεῖον τῷ Λαφρεσάνζ νὰ μὴ κινηθῇ.

Τὰ κτυπήματα ἐπὶ τῶν θυρῶν κατέστησαν βιαιότερα, ὁ δὲ θεὸς Φιλήμων, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἡ αἰτία ἦν ἡ ἀρμονικὴ τῆς συζύγου αὐτοῦ φωνῇ οὐδόλως προϋτίθετο νὰ ἰδῇ τί συνέβαινον, ἀλλ' οὐδὲ καὶ νὰ ἀνοίξῃ.

— Νομίζω, ἐπανελάμβανε μετὰ δυσθυμίας, ὅτι εἶνε κανεὶς κύριος εἰς τὴν οἰκίαν του. ἐγὼ δὲ εὐρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπαραλλάκτως ὡς εἰς Γαλλίαν καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιιδῶμαι εἰς μουσικὰς μελέτας, τοσούτῳ μᾶλλον ὥστε ἀντὶ νὰ κτυπῶσιν εἰς τὴν θύραν μου διὰ νὰ κάμουν νὰ παύσω, ὥφειλον νὰ μ'εὐχαριστήσουν, διότι ἐπὶ τέλους—εἶμαι βέβαιος, τὸ χέρι μου βάλω ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ—καὶ οἱ κατοικοὶ τοῦ Μπραϊτπορ καὶ ὅσοι εἶνε ἐδῶ διὰ τὰ λουτρά δὲν ἤκουσαν παρομοίαν φωνήν!

Ἡ θεία Ἐλβίρα ἠσθάνετο κολακευομένην τὴν φιλοτιμίαν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σιωδνὰ ἐξήπτετο ὁλονέν, τῷ εἶπεν ἐπὶ τέλους μετὰ μεγίστης στοργῆς:

— Ἡσύχασε, Φιλήμων σὲ καθικετεύω!

— Ὅχι δά, ἐπὶ τέλους αὐτὸ μὲ ἐξοργίζει, διότι δὲν μὰς συμβαίνει τώρα πρῶτην φοράν! Τί λοιπὸν καὶ ἐξῶ τῆς Γαλλίας ὡς καὶ ἐντὸς αὐτῆς εἶνε περιφρονημένοι καὶ προγεγραμμένοι αἱ καλλιτεχνικαὶ ροπαὶ καὶ ὀρέξεις!

Καὶ ἐξηρησμένος ὁ ἀγαθὸς καὶ ἐξαιρέτος ἄνθρωπος περιεπάτει μεγάλῳ βήμασιν ἐν τῷ δωματίῳ, ἐνθα ἦν τὸ κλειδοκύμβαλον.

Τὰ κτυπήματα ὅμως ἐδιπλασιάζοντο, καὶ ἔκρουον νῦν θύρας τε καὶ παράθυρα.

Ἡ οἰκία ἦτο περιεζωσμένη!

Τελωνοφύλακες καὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἶχον ἐνωθῇ, ἐξετάζοντες κατὰ τὴν διαβάσιν τὰ συντρίμματα τοῦ φραγμοῦ, τὰ ἴχνη καὶ τὰς βλάβας, ἃς κατέλειπεν ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ φυγάς, καὶ φωναὶ μάλιστα ἤκούοντο κάτωθεν τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος τοῦ ἐξοχικοῦ περιπτέρου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ σπεύσασα εἰς τὴν θύραν ἐκλείπεν αὐτὴν ἐν σπουδῇ.

— Ἐκεῖ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, δὲν θὰ παραβιάσουν τὴν θύραν· σιωπὴ τώρα!

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ὑπάλληλοι προσεπάθειον νὰ τὴν παραβιάσωσιν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἤκρατο, σκανδαλίζομενος ὑπὸ τοῦ φωτός καὶ τῆς σιωπῆς. Ἐπὶ τέλους δ' ἔκρουσε.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ.

— Ἀνοίξατε.

— Δὲν εἵμπορῶ... εἶμαι γυμνή.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δὲν ἐπέμεινε μὲν ἐπὶ πλέον,

παρέμεινε ὅμως κατασκοπεύων. Τὰ πράγματα ἐδεινούντο.

— Νὰ εἰδοποιήσω τὸν θεὸν καὶ τὴν θεάν, ἐσκέπτετο ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ, θὰ βάλουν ταῖς φωναῖς, ἐγὼ δ' ἐπὶ τέλους θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀνοίξω τὴν θύραν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ αὐτὴ ἄμκ ἰδῇ τεταραγμένον τὸν θεόν, θὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἐδῶ κατέφυγεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖ!

Καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ τὸν σώσῃ, διότι πράγματι δι' ἄλλον σκοπὸν δὲν ἦλθεν εἰς τὸ Μπραϊτπορ.

Ἐπὶ τέλους ὁ θεὸς Φιλήμων ἠναγκάσθη ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων κτυπημάτων νὰ ἀνοίξῃ.

Ὅσον δὲ σολοικῶς καὶ ἂν ὠμίλει τὴν ἀγγλικήν. ὠμίλει ὅμως τόσον, ὅσον νὰ γίνηται καταληπτὸς, καὶ μὰ τὸν διαβολὸν, θὰ διεμαρτύρετο ἐνεργητικώτατα κατὰ τῆς παραβιάσεως τοῦ ἀσύλου του!

Πῶς! εἰσέβαλον εἰς τὴν κατοικίαν γάλλου πολίτου ἐπὶ τῇ προφάσει ἐξαισίας ἐκτελέσεως τῆς μελωδίας τοῦ Μέρκερ! Καὶ μὰς ἐξεκώφαινον μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἀγγλίας! Ὡ τῆς ἀστειότητος!

— Σὰς ὀρκίζομαι, ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπάλληλους, ἔχω ἓνα φίλον συντάκτην τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων!» τὸν κύριον Λέοντα Λαφρεσάνζ! καὶ θὰ ἰδῇτε ἐὰν δὲν διηγηθῇ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τὴν αἰσχρὰν παραβίαν, τῆς ὁποίας εἶμαι θύμα!

Καὶ προσέθετεν:

— Ἀκούεις, Ἐλβίρα, νὰ τὰ γράψῃς τοῦ Λαφρεσάνζ ὅλα αὐτὰ καταλεπτῶς!

Μεθ' ὅλην τὴν κρισιμότητα τῆς περιστάσεως, ἡ Βέρθα καὶ ὁ Λέων δὲν ἡδυνήθησαν νὰ μὴ καγχάσωσι.

Ἄλλ' ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δὲν ἤκουε τὸν θεὸν Φιλήμονα καὶ ἐφαίνετο ἡκιστα προσέχων εἰς τοὺς κερανοὺς τοῦ τύπου, ἐξήγει δὲ λίαν ἡσύχως πρὸς τὸν κύριον Σιωδνὰ ὅτι εἰς τὸ περίπτερον αὐτοῦ κατέφυγε πάντως ὁ λεγόμενος Βάλτερ Χάνδελ, ὅστις ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐνέπρησε τὰ ἀγχοισπλαστεῖα τῆς Μελκόμβης, καὶ ὅτε ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἐννοήσας τὰ λεγόμενα, μετέφρασεν αὐτὰ εἰς τὴν συζύγον αὐτοῦ, ἡ θεία Ἐλβίρα ἤρχισε νὰ βάλῃ κραυγὰς.

Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους! θὰ ἐσφάζοντο ἐν τῷ ὕπνῳ των! Ποῦ νὰ φύγῃσι! Πρὸ παντός, ναί, πρὸ παντός ἔπρεπε ν' ἀνερευνηθῇ ἡ οἰκία ὅλη.

Τοὺς λόγους τούτους ἤκουσαν ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἐν πλέον ὑπολείπετε, δεσποινίς, εἶπεν ἀπλῶς ὁ νέος, νὰ παραδοθῶ, διότι ὁ θεὸς σας θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ θὰ ἐγκυηθῇ δι' ἐμέ.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Βέρθα συνεισφύθεισα καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος θέσασα, διότι θὰ σας ὀδηγήσουν καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν.

— Ἀπ' αὐτὴν ἐξῆλθεν καὶ ἂν εἰξεύρατε πῶς!

— Δὲν τὸ θέλω, καὶ ἐννοῶ νὰ σὰς σώσω.

Καὶ προσέθηκεν ὀλίγον διστασάσα:

— Εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος;

Τοὺς λόγους τούτους προφέρουσα ἡ δεσποινὶς Βέρθα, παρήρει αὐτὸν ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί, δεσποινίς, σὰς ὀρκίζομαι.

— Πηγαίνετε τότε σιγά-σιγά ὀπισθεν τῆς κλίνης μου.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐνόησε καὶ εἰσέδυσεν ἐπιτηδείως ὀπισθεν τῆς κλίνης.

— Νὰ μὴ εἴπητε τίποτε, μὴδὲ νὰ κινηθῆτε ὁτιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ.

Καὶ διὰ μιᾶς ἀποβαλοῦσα ἡ νεῆνις τὴν ἐσθῆτα, τὸν στη-
θόδεσμον καὶ τὰς περικηνημίδας, ἔλυσε τὴν κόμην καὶ περι-
βληθεῖσα ἑλαφρὸν ἐσωφόριον, εἶτα δὲ μικρὰς ἐμβάδας, ἥνοι-
ξεν ἐν τάχει τὴν στρωμνὴν αὐτῆς καὶ ἐβύθισε διὰ τῆς πυγ-
μῆς τὸ προσκεφάλαιον.

Κρύσσασα δ' εἶτα τὴν θύραν :

— Εἰμπορεῖτε, θεῖε, νὰ μοὶ εἴπητε τί σημαίνει ὁλος αὐτός ὁ θόρυβος ! ἀνέκραξεν. Ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν μου ἀστυ-
νομικὸς ὑπάλληλος ! Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά :

Τότε δὲ μόνον ἀνάψασα τὸ κηρίον, ἥνοιξε τὴν θύραν καὶ
πορευθεῖσα πρὸς τὴν θείαν αὐτῆς, ἐφάνη οὕτως ἀτμηελήτως
ἐνδεδυμένη, πρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπάλληλου, ὅστις εἶχεν εἰσ-
ελθεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου Φιλήμονος, ὅστις μὴδαμῶς ἀνα-
θαρρήσας :

— Βέρθα, κόρη μου, εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν, παρετή-
ρησες ὑποκάτω τῆς κλίνης σου ;

— Αὐτὸ πρῶτα-πρῶτα ἔκαμα, ἀνταπήντησεν ἡ δεσποι-
νὶς δὲ Κερμὸν ἐν ἐξαίρετῳ ἀγγλικῇ γλώσσῃ, καὶ ἐρεύνησα
ἀκόμη καὶ τὰς σκετοθήκας. διότι ἤξεύρετε κάλλιστα, θεῖε
μου, ὅτι φοβοῦμαι παρὰ πολὺ, καὶ κάμνω πάντοτε τὸ αὐτὸ
καὶ εἰς Παρισίους.

Ἐὰν τὸν θεῖον Φιλήμονα μὴ κατεῖχε θυμοβόρος συγκίνησις,
μεγάλως θὰ κατεπλήσσετο ἀκούων ταῦτα, διότι ἡ δεσποινὶς
Βέρθα ἦκιστα πάντων ἦν δειλὴ· ἀλλὰ καθησυχάσας, καθ'
ὅσον ἀφεώρα τοῦλάχιστον τὸ δωμάτιον τῆς ἀνεψίᾱς αὐτοῦ,
ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν, ὡς ἐπίστευε τοῦλάχιστον, νὰ περιέχῃ τὸ
τέρμας τὸν Βάλτερ.

— Ἐμβα εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἀγαπητῇ μου κόρη, εἶπεν
ὁ ἐξαίρετος ἀνὴρ, καὶ κλειδώσου καλὰ· αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐδῶ
θὰ ἐρευνήσουν τὴν οἰκίαν ἀπὸ τῶν ὑπογείων, μέχρι τοῦ
ὑπερώου.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὸ δωμάτιον τῆς
δεσποινίδος ;

— Ἐξαίρετα ! ἀπήντησεν ἡ Βέρθα ἐν ἡρεμίᾳ· εἶνε τόσον
μικρόν, ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατον εἰς ἓνα κακοῦργον νὰ κρυβῇ
ἐντός, δύναται δὲ ὁ κύριος, ἐξηκολούθησε δεικνύουσα τὸν ἀ-
στυνομικὸν ὑπάλληλον, νὰ πεισθῇ ὁ ἴδιος !

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος κύψας τὴν κεφαλὴν παρετή-
ρησεν, ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, πάσας τὰς γωνίας
καὶ ἀπεσύρθη εἰπὼν ἐπιδοκιμαστικῶς :

— Πολὺ καλὰ.

Εἶτα ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ αὐτὸς ἐξήτασε λεπτομερῶς
τὰ λοιπὰ μέρη τῆς οἰκίας, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Βέρθα, κατὰ τὴν
δοθεῖσαν αὐτῇ συμβουλὴν, ἐνεκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς
καλῶς.

— Ἐλάτε ! ὑπέλαθεν ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμὸν ἡμιφώνως·
τώρα, κύριε, δύνασθε νὰ ἐξέλθετε τῆς κρύπτης σας, ἐπὶ τοῦ
παρόντος οὐδένα διατρέχετε πλέον κίνδυνον.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἀνέμενε νὰ ἐπικυαλῶναι τοὺς λόγους τῆς
ἡ δεσποινὶς Βέρθα, διότι λίαν ἐστενεχωρεῖτο ἐν τῇ κρύ-
πτῃ του.

— Διηγηθῆτέ μου λοιπὸν τώρα τὰς περιπετείας σας, ἐπαν-
έλαβε μετ' ἀστείότητος, θὰ εἶνε λίαν περίεργοι.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, ὅτε δ' ἐφθασεν
εἰς τὴν πρῶτην ἐκρηξίν, ἣτις ἀνέτρεψε τὴν σιδηροδρομικὴν
ἄμαξαν, ἡ δεσποινὶς Βέρθα διέκοψεν αὐτόν.

— Ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ νὰ μὴ μὲ ἀκούσετε, εἶπεν, ἐγὼ σας
προειδοποίησα, ὡς πρὸς τὰς προθέσεις τοῦ ἀθλίου ἐκείνου.

— Δὲν εἶνε ὅμως ἐκεῖνος, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ· ἀπα-
τάσθε τελείως. Ἐκεῖνος εἶνε συνάδελφός μου, ὀνομαζόμενος
Θεόδωρος Μενδῶ, Αὐστριακός, ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου
« Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου ».

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμὸν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου ;

— Βεβαιότατος.

— Ἐχει ἀχρεῖαν μορφήν, κακὴν φυσιογνωμίαν.

— Δὲν βλέπετε, καθὼς εἶμαι τώρα, ἔχω καὶ ἐγὼ φυσιο-
γνωμίαν πολὺ καθησυχαστικὴν ; Παρκατηρήσατέ με, φαίνομαι
ὡς κακοῦργος μὲ τὰ φορέματα αὐτά.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαθε μειδιῶσα ἡ δεσποινὶς δὲ
Κερμὸν, ὅτι ἐὰν δὲν σας ἀνεγνώριζον, θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἐδολο-
φονήσατε κανένα...

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐπανέλαθε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, ἀπλῶς καὶ
ἄνευ ἐμφάσεως περιβάλλον ὅμως τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ δι'
ἀκριθείας, οὕτως ὥστε ἡ δεσποινὶς Βέρθα ἐφάνη ἄκουσα ἐκ-
πεπληγμένη.

— Ἀτυχῇ νέε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἀλλ' ὑπεφέρατε φρικωδῶς.

— Καὶ ὑποφέρω ἀκόμη, δεσποινὶς, διότι δὲν ἔφαγα τίποτε
ἀπὸ χθές, ὑπέφερα φοβεροὺς κόπους καὶ νομίζω, ὁ Θεὸς νὰ μὲ
συγχωρήσῃ, ὅτι τὸ κεφάλι μου θὰ σπάσῃ...

— Ἀτυχῇ νέε, ἀπεκρίθη καὶ πάλιν.

Ἀκροσαμένη δὲ καὶ μὴδὲν ἀκούσασα,

— Ἡ ἀστυνομία ἀπεσύρθη, εἶπε, καὶ πηγαίνω νὰ ζητήσω
ὅ,τι εἰμπορέσω νὰ εὑρῶ πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ κατὶ τι, ἐπειδὴ
ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία δὲν ζοῦν γενικῶς μὲ ἀέρα, ἐγὼ δ' αὕτῃ ἔχω
μεγάλῃν ὄρεξιν· ὥστε θὰ εὐρεθῇ τι πάντοτε ἐκ τοῦ προχείρου.

Καὶ στρέψασα τὴν κλεῖδα ἥνοιξε τὴν θύραν.

— Τί τρέχει πάλιν ; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων ὅστις δὲν
εἶχεν ἀκόμη συνέλθει ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ
κοιμηθῇ... Τί ἔχεις, Βέρθα ; μήπως ὑποφέρεις ;

— Θεῖε, ὑπέλαθε θαρραλέως ἡ νεῆνις, ἐνδυσθῆτε καὶ μὴ
κάμετε θόρυβον, διότι ἔχω νὰ σας ὁμιλήσω.

— ὦ ! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων, ὁ δολοφόνος εἶνε μέσα,
τὸν εἶδες τὸν δολοφόνον ! Νὰ στείλω νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομίαν !

— Σιωπήσατε δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀνταπήντησεν ἡ δε-
σποινὶς Βέρθα σιωπήσατε, διότι ἄλλως θὰ γείνετε αἰτία
μεγάλων δυστυχημάτων...

Ὁ θεῖος Φιλήμων ἐξῆλθε τοῦ δωματίου φορῶν περι-
σκέλιον ἀπολήγον εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, καὶ τούτων
καλυπτομένων, καὶ ἐν στολῇ ἀνθρώπου ἀποσπασθέντος ἐκ τοῦ
ὑπνου. Ἡ στρογγύλη αὐτοῦ κεφαλὴ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ
μεγάλῃς βαμβάκερας σκούφιας, εὐρυνομένης πρὸς τὰ ὀπίσω
διὰ νὰ σφίγγῃ καλῶς τὴν κεφαλὴν. Ἦν δ' ἐν τοιαύτῃ περι-
βολῇ ἀκαταμαχῆτως γελοῖος.

— Εἰμπορῶ νὰ ἴδω τὴν θείαν μου ;

— Ναί, ἀγαπητῇ μου Βέρθα, ἀνέκραξεν ἡ θεία Ἐλβίρα
τρεμούσῃ τῇ φωνῇ ἐξερχομένη ἐκ τοῦ δωματίου. Ἀλλὰ τί
τρέχει πάλιν, παιδί μου ; Ἄ ! ἐξάπκντος θὰ μᾶς ἀνατινά-
ξουν εἰς τὸν ἀέρα.

(Ἔπεται συνέχεια).